

Închinarea la Creator

Textul de memorat: (Apocalipsa 4:11)

„Vrednic ești Doamne și Dumnezeu nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute!”

Sabat după-amiază

Este ușor să credem că anumite lucruri ni se cuvin, mai ales cele pe care le-am cunoscut sau experimentat dintotdeauna. De exemplu, cât de ușor uită copiii să își prețuiască părinții, care au fost întotdeauna lângă ei în timpul scurt al vieții lor? Cu câtă ușurință uităm și noi să prețuim soarele, cerul, aerul și pământul de sub picioarele noastre.

Totuși, te-ai oprit vreodată să te gândești cât de des credem că ni se cuvine însăși existența noastră? Cu alte cuvinte, cât de des ne oprim și ne punem faimoasa întrebare filozofică: *De ce există ceva în loc de absolut nimic?*

De ce există universul nostru, cu maiestatea și grandoarea lui și cu toate lucrurile uimitoare din el? Conform ultimelor teorii științifice (au tendința de a se schimba), a fost o vreme când universul nostru nu exista. În ciuda tuturor miturilor despre un univers care s-a născut din absolut nimic, sau din vreun fel de ecuație matematică, universul nostru există datorită lui Dumnezeu, Creatorul, care l-a făcut pe el și tot ce este în el.

Duminică, 7 mai

Un tovarăș în suferință

După ce S-a ridicat la cer (Faptele 1:9), Isus l-a vizitat pe ultimul apostol în viață, Ioan, pe insula Patmos, unde Ioan fusese exilat de nemilosul împărat roman Domițian.

1. Citește Apocalipsa 1:9. Vezi și Matei 13:21; Faptele 14:22 și Ioan 16:33. Ce le spune aici Isus celor care vor să Îl urmeze?

Apocalipsa 1:9

9 Eu, Ioan, fratele vostru, care sunt părtaș cu voi la necaz, la Împărăție și la răbdarea în Isus Hristos, mă aflu în ostrovul care se cheamă Patmos, din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mărturiei lui Isus Hristos.

Matei 13:21

21 dar n-are rădăcină în el, ci ține până la o vreme; și, cum vine un necaz sau o prigonire din pricina Cuvântului, se leapădă îndată de el.

Faptele 14:22

22 întărind sufletele ucenicilor. El îi îndemna să stăruie în credință și spunea că în Împărăția lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe necazuri.

Ioan 16:33

33 V-am spus aceste lucruri ca să aveți pace în Mine. În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea.”

Separat de sprijinul familiei, al prietenilor și al comunității sale creștine, Ioan nu a fost lăsat singur în încercările și în necazurile prin care a trecut ca urmaș al lui Hristos. Lucrarea lui nu se încheiase. Mărturia lui nu era completă. Un vizitator angelic, de o strălucire orbitoare, l-a vizitat pe Ioan pe acea insulă pustie și i-a adus un mesaj direct de la tronul lui Dumnezeu. Acest mesaj de la Isus avea să răsune pe coridorul timpului, de-a lungul secolelor. Era un mesaj de speranță pentru fiecare generație, dar, în mod special, un mesaj de pregătire a poporului lui Dumnezeu din zilele din urmă pentru venirea lui Isus. Este un mesaj serios de avertizare, precum și un cuvânt de încurajare pentru sfârșitul timpului, când ne pregătim pentru încercările din zilele din urmă (sau pentru orice alte încercări cu care ne-am confrunța acum).

Dacă ar fi să intri în peștera unde se presupune că Ioan a fost vizitat de îngerul ceresc care i-a adus viziunea profetică din Apocalipsa, ai observa imediat, pe o placă așezată la intrare, aceste cuvinte care rezumă întreaga carte Apocalipsa: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui, și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor” (Apocalipsa 14:7).

Tema principală din cartea Apocalipsa este închinarea. Am fost creați ca ființe care să se închine. Fiecare dintre noi se închină la ceva sau la cineva. Adevărata închinare, închinarea la Creator, ne face capabili să descoperim adevăratul scop al vieții. Ne oferă un motiv pentru a trăi. Nu ne oferă doar ceva pentru care să murim, ci, mai important, ceva pentru care să trăim și, dacă este nevoie, pentru care să trecem prin suferințe. Într-adevăr, atunci când vor apărea crizele din zilele din urmă, vom înțelege mai bine cuvintele care spun: „În Împărăția lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe necazuri” (Faptele 14:22).

Dacă slujitorii credincioși ai lui Dumnezeu trec prin suferințe și prin încercări, de ce am crede că noi nu vom avea necazuri? (Vezi 1 Petru 4:12-15.)

1 Petru 4:12-15

12 Preaiubiților, nu vă mirați de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca de ceva ciudat care a dat peste voi;

13 dimpotrivă, bucurați-vă, întrucât aveți parte de patimile lui Hristos, ca să vă bucurați și să vă înveseliți și la arătarea slavei Lui.

14 Dacă sunteți batjocoriți pentru Numele lui Hristos, ferice de voi! Fiindcă Duhul slavei, Duhul lui Dumnezeu, Se odihnește peste voi.

15 Nimeni din voi să nu sufere ca ucigaș sau ca hoț, sau ca făcător de rele, sau ca unul care se amestecă în treburile altuia.

Luni, 8 mai

Închinați-vă Creatorului

2. Citește Apocalipsa 14:7. Cum se încheie mesajul primului înger? Ce apel final există în vestea despre ceasul judecății? (Vezi și Isaia 40:26; Ioan 1:1-3 și Romani 1:20.)

Apocalipsa 14:7

7 El zicea cu glas tare: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!”

Isaia 40:26

26 Ridicați-vă ochii în sus și priviți! Cine a făcut aceste lucruri? Cine a făcut să meargă după număr, în șir, oștirea lor? El le cheamă pe toate pe nume; așa de mare e puterea și tăria Lui, că una nu lipsește.

Ioan 1:1-3

1 La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu.

2 El era la început cu Dumnezeu.

3 Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El.

Romani 1:20

20 În adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui se văd lămurit, de la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El. Așa că nu se pot dezvinovăți;

Apocalipsa 14:7 se încheie cu o chemare de a ne închina la Creator; această chemare este în mod special importantă acum, când majoritatea lumii științifice, și chiar și a celei creștine, a acceptat evoluția, o învățătură

care lovește direct în inima tuturor conceptelor biblice și creștine. Dacă evoluția ar fi adevărată, credința noastră ar trebui să fie o minciună – atât de serioasă este problema.

Astfel, ultimul apel din Apocalipsa își are rădăcinile în prima carte a Bibliei, Geneza. Nu vom înțelege niciodată pe deplin chestiunile acestei bătălii cosmice care are în centru închinarea, dacă nu înțelegem importanța Creației. „La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul” (Geneza 1:1). Acest verset este baza întregii Scripturi. „La început, Dumnezeu a făcut.” Cuvântul ebraic pentru „a făcut” în acest pasaj este *bara*, un verb care este folosit numai atunci când subiectul este Dumnezeu Însuși.

Pentru a înțelege cât de infinită este puterea lui Dumnezeu, să ne gândim numai la unul dintre obiectele creației Sale – soarele. Soarele produce mai multă energie într-o secundă decât a produs omenirea prin petrol, benzină, cărbune sau foc de la începutul timpului. Soarele are un diametru de aproximativ 1.392.000 de kilometri și ar putea încăpea în el aproximativ un milion de planete de mărimea planetei noastre. Dar soarele este doar una dintre cele peste un miliard de stele din galaxia noastră, Calea Lactee. O stea, numită Steaua Pistol, emană de zece milioane de ori puterea generată de soarele nostru. Un milion de stele de mărimea soarelui nostru pot încăpea cu ușurință în sfera Stelei Pistol.

Creația descoperă un Dumnezeu cu o putere incredibilă și infinită. Puterea Lui creatoare nu numai că a adus pământul și cerul la existență, dar a lucrat pentru poporul Lui de-a lungul secolelor. El este Dumnezeul care a început această lume, care este întotdeauna prezent în această lume și care nu Își va uita niciodată poporul în această lume.

Cum amplifică mărimea copleșitoare a creației realitatea iubirii lui Dumnezeu? Ce simți când te gândești că, în ciuda a cât de mici suntem în comparație cu creația Sa, Hristos totuși a murit pentru noi?

Marți, 9 mai

Un Dumnezeu care este aproape

Dumnezeul Creației, care a făcut soarele, luna și stelele, a cărui putere a creat această planetă și a umplut-o cu ființe vii, este interesat de fiecare dintre noi. Este Dumnezeul care Și-a izbăvit poporul din robia egipteană, care i-a călăuzit în rătăcirea lor prin pustie, care a făcut să cadă mană din cer, care a făcut zidurile Ierihonului să cadă și care a învins vrăjmașii israeliților. Același Dumnezeu care Și-a dezlănțuit puterea infinită pentru

a crea universul, dezlănțuie aceeași putere infinită pentru a învinge forțele răului care luptă pentru sufletele noastre.

3. Citește 2 Corinteni 5:17; Psalmii 139:15-18; Faptele 17:27 și Coloseni 1:17. Ce ne învață aceste versete despre cât de aproape de noi este Dumnezeu?

2 Corinteni 5:17

17 Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-audus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi.

Psalmii 139:15-18

15 Trupul meu nu era ascuns de Tine, când am fost făcut într-un loc tainic, țesut în chip ciudat, ca în adâncimile pământului.

16 Când nu eram decât un plod fără chip, ochii Tăi mă vedeau; și în cartea Ta erau scrise toate zilele care-mi erau rânduite, mai înainte de a fi fost vreuna din ele.

17 Cât de nepătrunse mi se par gândurile Tale, Dumnezeule, și cât de mare este numărul lor!

18 Dacă le număr, sunt mai multe decât boabele de nisip. Când mă trezesc, sunt tot cu Tine.

Faptele 17:27

27 ca ei să caute pe Dumnezeu și să se silească să-L găsească băjbâind, măcar că nu este departe de fiecare din noi.

Coloseni 1:17

17 El este mai înainte de toate lucrurile, și toate se țin prin El.

Teologii vorbesc despre transcendența lui Dumnezeu. Aceasta este ideea că Dumnezeu există deasupra și dincolo de întreaga Lui creație. Dar vorbesc și despre imanența lui Dumnezeu. Aceasta este ideea că Dumnezeu există, oarecum, și în lumea noastră și, după cum arată istoria biblică, este implicat intim și profund în aceasta. Deși Dumnezeu locuiește în „locuri înalte și în sfințenie”, El este și cu „omul zdrobit și smerit” (Isaia 57:15). După cum a spus Însuși Isus, atunci când vorbea despre urmașii Lui credincioși: „Eu în ei și Tu în Mine, pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit cum M-ai iubit pe Mine” (Ioan 17:23).

Vestea bună despre Dumnezeul nostru este că măreția și puterea Lui sunt atât de vaste, încât străbat întreg universul și pătrund în viețile noastre. El promite să ne refacă, să ne modeleze, să ne transforme după chipul Său. Gândește-te la ce înseamnă lucrul acesta. Dumnezeul care a creat și care susține miliarde de galaxii este același Dumnezeu în care nu numai că „avem viața, mișcarea și ființa” (Faptele 17:28), ci care lucrează și în profunzimea ființei noastre, ca să ne dea o inimă nouă, ca să ne elibereze

de păcat și să ne transforme în făpturi noi în Hristos. Ce gând mângâietor să știm că Dumnezeu nostru, un Dumnezeu atât de puternic, ne iubește și este preocupat de noi.

Cum putem învăța să găsim speranță și alinare în înțelegerea imanenței lui Dumnezeu? Sau te sperie gândul că Dumnezeu îți cunoaște cele mai ascunse secrete? Cum poate Evanghelia să îți ofere pace în acest context?

Miercuri, 10 mai

Evanghelia, Judecată, Creație

Să ne uităm la cuvintele primului înger. *Evanghelia veșnică. Ceasul judecății. Închinare la Creator.* Uită-te la cât de strâns legate sunt aceste idei. Când stăm înaintea Creatorului, la judecată, singura noastră speranță vine din Evanghelia. „Acum dar nu este nicio osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnul firi pământești, ci după îndemnul Duhului” (Romani 8:1). Nicio condamnare acum – și, cu siguranță, nici în ziua judecății.

Idea că Dumnezeu este Creator ocupă un loc central în adevărul prezent, mai ales acum, când evoluția, chiar și îmbrăcată în haine „creștine”, amenință să distrugă întreaga bază a credinței creștine.

Cu toate acestea, în mijlocul atacului violent al gândirii evoluționiste, Dumnezeu a ridicat o biserică, un popor al cărui *nume în sine* este o mărturie împotriva ideii evoluției – un popor care trebuie să proclame adevărurile fundamentale conform cărora Dumnezeu este Creatorul și Răscumpărătorul nostru.

4. Citește Efeseni 3:9; Coloseni 1:13-17; Apocalipsa 4:11 și Romani 5:17-19. Ce învățăm despre Isus ca fiind Creatorul și Răscumpărătorul nostru?

Efeseni 3:9

9 și să pun în lumină înaintea tuturor care este isprăvnicia acestei taine, ascunse din veacuri în Dumnezeu, care a făcut toate lucrurile;

Coloseni 1:13-17

13 El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui,

14 în care avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor.

15 El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, Cel întâi născut din toată zidirea.

16 Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El.

17 El este mai înainte de toate lucrurile, și toate se țin prin El.

Apocalipsa 4:11

11 „Vrednic ești Doamne și Dumnezeu nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute!”

Romani 5:17-19

17 Dacă deci prin greșeala unuia singur, moartea a domnit prin el singur, cu mult mai mult cei ce primesc, în toată plinătatea, harul și darul neprihănirii, vor domni în viață prin acel Unul singur, care este Isus Hristos!)

18 ...Astfel, dar, după cum printr-o singură greșeală a venit o osândă care a lovit pe toți oamenii, tot așa, printr-o singură hotărâre de iertare a venit pentru toți oamenii o hotărâre de neprihănire care dă viața.

19 Căci, după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur Om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți.

Iată cât de strânsă este legătura între rolul de Creator și rolul de Răscumpărător ale lui Isus. În momentul în care rolul Său de Creator este diminuat, lucru pe care evoluția îl face în mod inevitabil, și rolul Său de Răscumpărător este pus la îndoială. Isus vine să ne răscumpere din păcat, din moarte, din suferință și din violență – când păcatul, moartea, suferința și violența sunt, după cum ne învață evoluția, chiar mijloacele Creației? Dumnezeu ne răscumpără chiar din procesul pe care l-a folosit pentru a ne crea? Aceasta este o minciună periculoasă.

Și ce este și mai rău este că evoluția batjocorește chiar ideea morții lui Isus pe cruce. De ce? Pavel (vezi Romani 5:17-19) leagă inseparabil intrarea păcatului în lume, prin Adam, de moartea lui Isus. Există atunci o legătură directă între Adam și Isus. Însă niciun model evoluționist nu ar putea explica în vreun fel cum un Adam fără păcat ar fi putut aduce moartea, având în vedere că evoluția susține exact contrariul: că tocmai moartea – milioane de ani de moarte – a fost procesul necesar pentru a-l aduce la existență pe Adam.

Prin urmare, chiar de la început, evoluția distruge fundamentul biblic al crucii. În contrast, adventiștii de ziua a șaptea, chemând lumea să I se închine Creatorului, dau o mărturie vie împotriva acestei rătăcirii.

Creatorul pe cruce

Oricât de mult ne-am minuna (și o facem) și ne-am închina la Dumnezeu în calitatea Sa de Creator al nostru, aceasta nu este tot. Acela care este Creatorul nostru este și Răscumpărătorul nostru. Cel care ne-a creat ne-a și răscumpărat. Cel care a spus: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră” (Geneza 1:26) este Același care, pe cruce, a strigat: „«Eli, Eli, Lama Sabactani?» Adică: «Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?»” (Matei 27:46). Aceasta fiindcă tot aminteam despre motivele de a ne teme de Dumnezeu sau, chiar mai mult, de a-L slăvi și a ne închina Lui.

Cum putem noi, ca ființe umane căzute, să răspundem corespunzător unui adevăr atât de incredibil ca acesta? Ce am putea face ca răspuns la aceasta? În prima solie îngerească, ni se spune: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui, și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor” (Apocalipsa 14:7).

5. Citește Ioan 19:16-30, relatarea lui Ioan despre crucificarea lui Isus. Gândește-te apoi la textele biblice amintite despre Isus – Creatorul și citește Coloseni 1:16. Cum răspundem la exprimarea uimitoare a dragostei lui Dumnezeu?

Ioan 19:16-30

- 16 Atunci L-a dat în mâinile lor, ca să fie răstignit. Au luat deci pe Isus și L-au dus să-L răstignească.
- 17 Isus, ducându-și crucea, a ajuns la locul zis al „Căpățâni”, care în evreiește se cheamă „Golgota”.
- 18 Acolo a fost răstignit; și împreună cu El au fost răstigniți alți doi, unul de o parte, și altul de alta, iar Isus la mijloc.
- 19 Pilat a scris o însemnare pe care a pus-o deasupra crucii, și era scris: „Isus din Nazaret, Împăratul iudeilor.”
- 20 Mulți din iudei au citit această însemnare, pentru că locul unde fusese răstignit Isus era aproape de cetate: era scrisă în evreiește, latinește și grecește.
- 21 Preoții cei mai de seamă ai iudeilor au zis lui Pilat: „Nu scrie: „Împăratul iudeilor”. Ci scrie că El a zis: „Eu sunt Împăratul iudeilor.”
- 22 „Ce am scris, am scris”, a răspuns Pilat.
- 23 Ostașii, după ce au răstignit pe Isus, I-au luat hainele și le-au făcut patru părți, câte o parte pentru fiecare ostaș. I-au luat și cămașa, care n-avea nicio cusătură, ci era dintr-o singură țesătură de sus până jos.

24 Și au zis între ei: „Să n-o sfășiem, ci să tragem la sorți a cui să fie.” Aceasta s-a întâmplat ca să se împlinească Scriptura care zice: „Și-au împărțit hainele Mele între ei, și pentru cămașa Mea au tras la sorți.” Iată ce au făcut ostașii.

25 Lângă crucea lui Isus, stătea mama Lui și sora mamei Lui, Maria, nevasta lui Clopa, și Maria Magdalena.

26 Când a văzut Isus pe mama Sa, și lângă ea pe ucenicul pe care-l iubea, a zis mamei Sale: „Femeie, iată fiul tău!”

27 Apoi, a zis ucenicului: „Iată mama ta!” Și, din ceasul acela, ucenicul a luat-o la el acasă.

28 După aceea Isus, care știa că acum totul s-a sfârșit, ca să împlinească Scriptura, a zis: „Mi-e sete.”

29 Acolo era un vas plin cu oțet. Ostașii au pus într-o ramură de isop un burete plin cu oțet și I l-au dus la gură.

30 Când a luat Isus oțetul, a zis: „S-a isprăvit!” Apoi Și-a plecat capul și Și-a dat duhul.

Coloseni 1:16

16 Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El.

Prima solie îngerească, de a ne închina Creatorului, a venit după jertfa lui Isus, după ce a fost făcut cunoscut universului și urmașilor lui Hristos că Acela care „a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor” este același care, deși fiind Dumnezeu, „a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce” (Filipeni 2:7,8).

Ce scenă uimitoare trebuie să fi fost pentru cei care Îl cunoscuseră pe Isus înainte să vină pe pământ ca om. Nu este de mirare că și ființele cerești I se închină. Cât despre noi, răscumpărați prin sângele Lui, ce altceva am putea face decât să ne închinăm Creatorului și Răscumpărătorului nostru?

De ce, în lumina crucii, ideea că ființele omenеști căzute ar putea să adauge ceva la ceea ce a făcut deja Isus este o rătăcire atât de mare? Ce fapte personale ar putea adăuga ceva la ceea ce Creatorul a făcut deja pentru noi?

Un gând de încheiere

Închinarea la Dumnezeu este o temă centrală a Scripturilor și a fost dintotdeauna un măr al discordiei între oameni și chiar în poporul lui Dumnezeu. În Vechiul Testament, profeții au mustrat poporul lui Dumnezeu pentru că se închinau la alți dumnezei sau pentru că se închinau Domnului folosind practicile de închinare ale lumii păgâne. Conflictul dintre închinarea la Dumnezeu și închinarea la alți dumnezei se află chiar în centrul conflictului cosmic și este însoțit de nesocotirea Legii lui Dumnezeu.

„Închinarea abordează aspectul fundamental al existenței umane care are de-a face cu ceea ce ar trebui să facă oamenii, ca făpturi vii, atunci când se află în prezența Creatorului. [...] Cel care ne-a creat ne invită să Îi predăm viața noastră în actul închinării, pentru a o primi înapoi de la El îmbogățită, ca să o putem folosi în slujirea altora. Închinarea vizează însăși natura și scopul existenței noastre și nevoia de a avea un centru în afara noastră care să ne elibereze de egoism. A nu ne închina lui Dumnezeu înseamnă a ne pierde motivul existenței; înseamnă a exista într-o stare de confuzie și, prin urmare, a muri, îndreptându-ne spre pieirea veșnică pentru că suntem deconectați de la însăși sursa de viață” (Ángel Manuel Rodríguez, *The Closing of the Cosmic Conflict: Role of the Three Angels' Messages*, p. 42 – manuscris nepublicat).

Studiu zilnic

Biblia: Iov 36–42;

Cum îl scapă Dumnezeu pe cel nenorocit?

Cum dă de veste Dumnezeu că este de față?

Unde scrie în Biblie despre Orion?

Ce răspunsuri I-a dat Iov Domnului?

Ellen G. White, Rugăciunea, capitolul 21 (în continuare, până la final).

Când vor dispărea tulburările și obsesiile noastre?